Marius Damian - Evadare din paradis

Metroul subteran il purta in viteza prin catacombele orasului. In timpul mersului reclamele plutitoare se plimbau printre calatori si una dintre acestea ii atrase atentia - aceasta se undui in fata lui, invaluindu-l cu sunete si imagini "Vino si tu pe Cladya – fii unul din noii colonisti si schimba-ti viata" susura vocea insinuanta in urechile lui Tor. Ramase pe ganduri in timp ce metroul gonea spre statia finala, de la capatul orasului, unde era fabrica de roboti la care lucra Tor.
Metroul se opri si usile se deschisera automat. Tor, impreuna cu ceilalti calatori iesira si se raspandira apoi la suprafata, grabindu-se sa ajunga la fabricile la care lucrau. Tor era nemultumit de locul sau de munca, insa nu prea avea alte alternative – mai bine sa verifice cate membrane optice treceau testul zilnic decat sa lucreze la serele hidroponice, sau mai rau, la sistemul de salubritate al orasului, asa ca se aseza la pupitrul de la care urmarea iesirea membranelor optice si astepta sa primeasca mesajele de eroare ale sistemului …

Kerya era suparata rau. Parintii ei o pedepsisera din nou. Si pentru ce? "Kerya, daca nu-ti bagi mintile in cap, va trebui sa te lasam in grija Educatorilor" Educatorii faceau parte din programul guvernului orasului si strangeau pe toti cetatenii care incalcau legea intr-un fel sau altul si ii bagau intr-un program special, in niste colonii penitenciare aflate la periferia orasului, unde se intamplau lucruri infioratoare, dupa spusele unora. Cei care se intorsesera de acolo nu povesteau nimic si din aceasta cauza nimeni nu era sigur de nimic.
" Si pentru ce? Am urcat si eu cu prietenii pe cladirea Guvernului si ne-am dat drumul cu aripile" se lamenta in gand Kerya, pregatindu-si lucrurile pentru scoala. Era in ultimul an, dupa care, in functie de rezultatele obtinute putea continua la Colegiul orasului sau era distribuita automat intr-una din slujbele disponibile in sectoarele orasului.
Cobori in fuga scarile si se urca intr0unul din monocarele ce duceau spre scoala. Ajunsa in fata scolii, cobira si se opri in fata intrarii, unde un afis colorat ii atrase atentia – "Vino si tu pe Cladya – fii unul din noii colonisti si schimba-ti viata". Kerya zabovi in fata sfisului, visand la plecare. "As scapa de ei si acolo nu mi-ar mai interzice nimeni nimic" gandi Kerya in timp ce intra in clasa.

Hipernava stralucea in soarele bland al Cladyei. Planeta fusese descoperita de putina vreme. Cu o clima temperata, fara furtuni majore si cu o distributie perfecta a uscatului si a apei, parea exact paradisul cautat de oameni. Mai ales ca avea si o atmosfera perfect respirabila si tot ceea ce trebuia pentru ca omenirea sa o foloseasca drept urmatoarea destinatie …
Capitanul navei zambea satisfacut. Calele erau pline cu gemall, asa ca va primi un nou bonus din partea Companiei.
Compania – infiintata cu 65 ani in urma de unul dintre fiii ultimului presedinte ales al Guvernului planetar. Se ocupa de majoritatea afacerilor din Sistemul Solar si finantase cercetarile care dusesera la descoperirea calatoriei hiperspatiale si dupa asta folosisera din plin avantajul, asa incat ramasese aproape singura singura pe piata, competitorii fusesera inghititi unul dupa altul, in afara de colonia de pe Saturn, care se incapatana sa reziste Companiei. Colonistii de acolo se descurcau singuri si interzisesera accesul agentilor Companiei in interiorul coloniei.
Dupa 65 de ani, Compania detinea toate navele hiperspatiale, drepturile de extractie pe aproape toate planetele sistemului solar, cu exceptia Saturnului, si mai ales, sursa de gemall, substanta versatila folosita pentru alimentarea noilor nave hiperspatiale sau ca si combustibil in coloniile subsolare. Insa cea mai buna si profitabila utilizare a gamall-ului era folosirea lui ca un drog – cel mai puternic drog de pe piata. O singura doza iti creea o stare de extaz total pentru o saptamana, in care nu aveai nevoie de absolut

nimic. Cei sub influenta drogului zaceau singuri in casele lor pana ce efectul drogului disparea, moment in care nu ramanea decat amintirea starii respective si o dorinta cumplita de a incerca din nou.
“Pregatiti nava pentru intrarea in hiperspatiu”, comanda Capitanul.
“Curs direct catre Marte” mai spuse acesta inainte de a mai privi odata pe hublou imaginea Cladyei, planeta paradis.
“Curs stabilit, parametrii corecti” raporta computerul de bord. “Intrare in hiperspatiu in 15 minute” se mai auzi vocea acestuia, in timp ce tot personalul navei intra in capsulele criogenice in care vor dormi pe tot parcursul zborului. “Odihna placuta” le ura Capitanul celorlalti si trase capacul.
Pe drumul spre casa Tor se opri la una din statiile centrale si se plimba o ora fara tinta printre magazinele superbe si cladirile de metal si sticla. Una dintre ele atragea atentia in mod deosebit – era cladirea Companiei. Un adevarat furnicar de navete intrau si ieseau in cladirea aceea. Era cea mai mare cladire din oras, mai mare chiar decat cea a Guvernului si Tor se cutremura la gandul ca de fapt Compania conducea totul …
Un tip alunecos il trezi din ganduri. „Hei, baiete, am gemall ieftin, ce zici?” Il imbie acesta. „Nu, nu vreau” se eschiva Tor si se indeparta repede de tipul respectiv. Tor avea cativa prieteni care foloseau gemall si stia ce se poate intampla. “Sunt nebuni” gandi Tor indreptandu-se spre gura metroului.
Insa multi oameni foloseau gemall. Senzatiile erau extraordinare, singurul inconvenient era pretul – dar acesta era, in opinia consumatorilor, nimic in comparatie cu ce primeau.
Pe drumul spre casa Tor se gandi iar la Cladya. “De ce sa nu plec si eu? As scapa de pupitrul meu de la fabrica, acolo toti sant colonisti, poate voi intalni si o fata draguta …
Cu aceste ganduri rascolindu-I mintea, adormii.

Hipernava ajunse in sistemul solar. Ancora la una din statiile orbitale ale planetei Marte si pretioasa incarcatura de gemall fu transferata in depozitele Companiei.
Capitanul era multumit. Avea dreptul la un concediu si deja stia unde il va petrece – pe Gammo, planeta casino.

Era ultima zi de scoala si totodata, ziua examenelor finale. Kerya trecu prin supliciul probelor. Rezultatele aparura instantaneu pe marile ecrane din curtea scolii si ea isi dadu seama ca va avea din nou de suferit cand va ajunge acasa – scorul ei nu era destul de mare ca sa-I satisfaca pe perintii ei si sa poata continua la Colegiu. Nu era nici macar indeajuns pentru a spera sa ajunga pe Marte sau Venus …

De dimineata, Tor simti cum emotiile ii puneau un nod in stomac. Se hotarase. Porni direct spre sediul Companiei si dupa ce trecu de trei filtre si controale intra in biroul de recrutari. In mai putin de o zi trecu testele si sfarsitul lor avea un loc asigurat in urmatorul transport spre Cladya. Cu un zambet fericit ajunse acasa, unde se tranti pe pat, fluierand. Va ajunge si el pe Cladya si va scapa de viata sa mizera din Oras. Compania se ocupa intre timp de toate problemele lui, asa ca nu mai avea alceva de facut decat sa astepte plecarea. Cei de la Companie ii spusesera ca va fi anuntat si ca intre timp poate sta linistit acasa.
Tor le multumise tuturor, cu toate ca fusese neincrezator la inceput, senzatie care ii disparuse pana la urma, chiar daca zambetele recrutorilor I se pareau la un moment dat sardonice. Insa alungase gandul acela “mi se pare mie”; nu are ce sa fie rau in toata treaba asta, isi mai spuse Tor, in timp ce pe ecranul computerului de acasa se derula jocul sau favorit – Escape from Paradis – un joc in care trebuia sa scape de pe o planeta folosind tot ceea ce gasea la indemanasi sa o salveze pe printesa de pe acea planeta, care era tinuta prizoniera de dusmanii barbari care ocupasera planeta.
“Acum am timp sa ma joc linistit” surase Tor si incepu un nou joc; murise in ultima incercare in momentul in care incercase sa porneasca o naveta de transport …

- Azi e ultima zi in care mai stai aici! Ne-ai facut de rusine pe amandoi, tuna tatal Keryei. Mama acesteia o privea cu repros clatinand din cap.
Mahnita, Kerya se retrase in camera ei si planse incet pana adormi.
Dimineata o prinse insa treaza, cu ochii umflati de plans si cu o hotarare rece care I se cuibarise in suflet. Iesi chiar din casa parintilor si ajunse la sediul companiei, unde se inscrise si ea pentru urmatorul transport pe Cladya. Cei de acolo au fost foarte draguti, chiar I-au oferit o camaruta unde sa stea pana la plecare.
Multumita ca reusise, Kerya se instala in noul ei apartament, asteptand plecarea. Si cum nu stia cand va fi, incepu sa se joace cu computerul, facand doar ceea ce-I placea ei – gasirea punctelor slabe din programul acestuia.

"Domnilor, in cateva zile un nou transport de colonisti va pleca spre Cladya. Rezervele noastre de gemall sant destul de mici si avem nevoie de aceasta tranzactie". Presedintele consiliului de conducere al Companiei ii privi intrebator pe cei aflati la masa cea lunga. Douazeci si doi de consilieri, toti lacomi de castig, toti aprobandu-l tacit.
- Bineinteles ca va trebui sa cedam cota de 5% guvernului , continua Presedintele.
- Bineinteles, chicotira si ceilalti, privindu-se complice.
- Deci, votam? surase intrebator Presedintele.
Douazeci si trei de maini se ridicara simultan.

Concediul se terminase si Capitanul se intoarse cu regret la munca lui. Insa vederea navei sale ii mai atenua regretul. Hipernava era ancorata la baza lunara 3 si hiperbusul cu care venise de pe Gammo pori la aceeasi baza. Singurul pasager care cobori acolo era el.
In mai putin de o jumatate de ora isi relua indatoririle si incepu sa dea ordinele necesare pentru primirea recrutilor pentru Cladya. Douazeci de mii de celule individuale fura pregatite pentru acestia.
- Recrutii vor fi plasati fiecare in cate una iar pe parcursul zborului vor dormi. La ajungerea pe Cladya cele douazeci de mii de celule vor fi ejectate spre suprafata planetei. Dupa aterizare, acestea se vor deschide si recrutii vor putea iesi. Dupa iesirea lor din celule vor reveni automat la baza geostationara a Cladyei, de unde vor fi preluate de urmatoarea hipernava. Noi vom incarca direct de pe planeta gemallul pregatit de cladyeni si toate acestea ca si pana acum, in cel mai mare secret si seriozitate – isi incheie Capitanul discursul adresat echipajului.
" Dati-i drumul" mai spuse el, dupa care se retrase in cabina lui.

Cladyenii erau flamanzi. Erau secretul cel mai bine pazit al Companiei. Asteptau carnea cea frageda care le cadea din cer din cand in cand si care le producea o placere extraordinara dupa ce o mancau. Stiau ce trebuie sa faca dupa ce o mancau – doar sa umple recipientele care veneau tot din cer, cu excrementele lor. Si atat … De restul se ocupau fapturile ciudate, stralucitoare, care coborasera de sus odata si le explicasera ceea ce aveau de facut. Ei incercasera sa-I manance si pe acestia, dar nu reusisera… Erau prea tari si aveau niste brate puternice….

Cei douazeci de mii de colonisti fusesera anuntati si in cateva ore toti se aflau in navetele care incepura sa-I urce pe orbita, catre hipernava care ii astepta. A doua zi imbarcarea se termina si pornira spre Cladya. Adormiti in celulele criogenice, visau la noua viata care ii astepta. Dupa doua zile de mers cu viteza normala, nava intra in hiperspatiu si iesi la mica distanta de sistemul solar in care era si Cladya. Alte doua zile de zbor si nava ajunse pe orbita planetei. Andoca la punctul de transfer plasat pe orbita Cladyei si incepu procesele automate de transfer a incarcaturilor. Cele douazeci de mii de celule criogenice isi incepura coborarea agravitica spre solul planetei. Dupa o

coborare lunga care parca nu se mai termina, se aliniara toate in cea mai mare vale deschisa a planetei. Celelalte celule ramase de la vechiul transport, incarcate deja cu pretiosul qemall pornira toate automat spre nava-mama si dupa incarcarea lor, aceasta porni din nou spre Marte… Cladyenii asteptau. Se stransesera deja toti in acea vale. Erau multi…. Asteptau semnalul de incepere a festinului. Usile celulelor se deschisera deodata toate. Inauntru erau colonistii, visand inca visele lor cele mai dragi…Nu se mai trezira niciodata…..
Cladyenii verificara toate celulele, sa nu le scape cumva vreuna. Doua dintre ele ramasesera blocate. Un beculet rosu de avarie palpaia deasupra usii fiecareia. Pasagerii privira ingroziti la creaturile care se infruptau din ceilalti, insa nu mai apucara sa vada sfarsitul carnagiului. Celulele pornira automat spre statia orbitala, pentru verificari. Mai vazura apusul de soare pe Cladya in timp ce urcau cu viteza din ce in ce mai mare spre statia de pe orbita, dupa care albastrul care ii inconjura se transforma in negrul punctat de stele stralucitoare a spatiului cosmic. Celulele fura absorbite de tunelele speciale ale statiei si dupa cateva ore de incercari, robotii depanatori reusira. Usile se deschisera si cei doi pasageri, un baiat si o fata, cazura extenuati si infricosati pe podeaua statiei. Robotii se retrasera in nisele lor – problema era rezolvata, celulele devenisera functionale. Vor pleca inapoi cu nava-mama, la urmatorul transport. Pasagerii? Nu erau cuprinsi in program….

Kerya se uita inspaimantata in jur. Nu putea uita inca ceea ce vazuse pe planeta. Imaginile ii bantuiau creierul si vederea lui Tor o mai linisti putin. Fugi si se prabusi in bratele acestuia, plangand. Tor o stranse in brate si plansera amandoi o bucata de vreme, unul in bratele celuilalt.
- Eu sunt Tor, ii spuse fetei. Se pare ca doar noi doi am mai ramas, continua el, privind in jur. Insa nu stiu ce vom face aici, trebuie sa plecam de aici, altfel vom ajunge si noi acolo, jos.
- Nu, nu, nu vreau striga Kerya. Trebuie sa plecam neaparat de aici. Dar cum…? Mai spuse fata, agatandu-se strans de bratul lui.
- Sa vedem ce gasim pe aici, vad ca robotii nu au treaba cu noi, spuse Tor si o porni spre una dintre usi, tragand-o pe Kerya dupa el. Trebuie sa gasim o nava, orice si sa fugim. Continuara explorarea statiei si dupa cateva ore descoperira o naveta micuta, cu patru locuri si cu compartimente criogenice. Cu talentele lor innascute reusira sa desfaca usile, sa porneasca motoarele dand comenzi potrivite computerului de bord. Kerya reusi sa faca toate astea, dupa ce Tor descoperise naveta. Odata intrati in naveta si asigurati, Kerya ii ceru computerului sa-I scoata din statie. Acesta ceru de cateva ori codurile de acces insa cei doi reusira sa-l pacaleasca. De bucurie, Kerya ii sari de gatul lui Tor si il saruta. Acesta o stranse mai tare in brate si ii raspunse la sarut. In sfarsit, dupa teroarea indurata, se simteau mai linistiti.
- Unde oare am putea pleca? Spuse Kerya privind discul Cladyei care ocupa tot hubloul din stanga al navetei.
- Nu stiu ce sa zic…Cei care ne-au adus aici apartineau Companiei, nu ? raspunse Tor ganditor. Unde am putea merge si sa nu fie Compania…?

Pe Saturn. Singurul loc unde puteau ajunge linistiti era planeta cu inele. Kerya programa computerul sa-I duca spre Saturn si sa pregateasca celulele pentru amandoi.
- Lumea trebuie sa afle ce se intampla in Paradisul Cladyei, spuse Tor. Nimeni nu stie de fapt ce se intampla aici…Dupa ce ajungem pe Saturn, o sa spunem tuturor, continua el. Mortii trebuie razbunati….
- Asa o sa facem, Tor mai spuse Kerya si se apropie de celula pregatita de somn. Sa ajungem numai acolo si o sa le aratam noi …. Trebuie sa intram in celule, Tor. In doua minute pornim spre Saturn, surase Kerya. Eu intru deja…
Tor se dezbraca si el si se indrepta spre celula sa, insa nu statu mult pe ganduri si o porni inapoi spre celula Keryei si se strecura langa ea…

In definitiv, era loc destul pentru amandoi si timp era suficient. Si asa vor reusi sa se cunoasca mai bine, nu?